

[Svend E. Johansen.]

førernes smaa Affærer, og vi har Mesterforeningerne, der, som jeg har nævnt det adskillige Gange, gennem et Bødesystem holder Justits i Rækkerne, alt sammen med den Hensigt at ordne Forholdene inden for de fire Vægge, den snævre Brancheorganisation repræsenterer, bag de lukkede Døre, saa at Offentligheden faar saa lidt at vide som muligt, og saaledes at man gennem disse Domstole, denne Særret, disse smaa Stater i Staten kan holde Offentligheden ude og bevare Monopolet for den paagældende Organisations Omraade.

Set paa den Baggrund er der udmærket Logik i at ophæve Erhvervsfrihedsloven. Naar man gennemfører saadanne Foranstaltninger, er den ikke paa sin Plads, den er som en Hund i et Spil Kegler. Det er saa ganske givet, at den maa være en Torn i Øjet paa den socialdemokratiske Regering, som stille, men sejgt arbejder hen mod Maalet at omklamre Erhvervslivet og Borgere, saa Staten til Slut kontrollerer Produktion og Handel, saaledes at Landets Borgere staa i absolut Afhængighedsforhold til Statsmagten. Vi er allerede godt paa Vej, og Planøkonomiens Sejr betyder nu engang Frihedens Fortabelse.

Jeg siger, at Socialdemokratiets Stilling er forstaaelig. Det er gaaet bort fra Barndomsaarenes revolutionære Indstilling. Det har opdaget, at det ved at gribe til tekniske Manøvrer paa den politiske Handels Omraade er i Stand til at erobre sig Kontrollen over vigtige Produktionsfaktorer. Det gælder Handelens Omraade, hvor man erobrer den gennem Valutacentralen. Man omklammer i det stille den ene Erhvervsgruppe efter den anden. Det er ogsaa givet, at den Trafikkommission, der nu nedsættes, har nøjagtigt samme Opgave: at bringe alt, hvad der hedder offentlig Trafik, ind under Ministeriets Herredømme, man kan for den Sags Skyld godt sige Rædselsherredømme.

Ja, Socialdemokratiets Stilling er forstaaelig; men at Det radikale Venstre kan være Haandlanger for en saadan Politik, Det radikale Venstre, der, saaledes som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen sagde, dog i alt Fald programmæssigt holder paa Erhvervsfriheden! De maa være slagne med Blindhed, naar de saaledes arbejder paa deres egen Udslettelse og Ødelæggelse i det Makkerskab, de har opretholdt i de 9 sidst forløbne Aar. Der blev sagt nede fra Salen, da det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen nævnte, at Det radikale Venstre havde gjort sig skyldig i disse Ting, at det

vilde ikke blive straffrit, at Straffen nok kom engang. Det tror jeg ogsaa, den gør, for man kan ikke i Længden blive ved at lege med den statssocialistiske Ild, uden at der en skønne Dag gaar Ild i en selv; og naar Det radikale Venstre paa dette Omraade, hvor Erhvervsfriheden og Næringsfriheden staa paa Spil, hvor vi har en sidste lille Ventil gennem Erhvervsfrihedsloven, der kunde hjælpe os til at arbejde hen til en Udvidelse af Erhvervsfriheden, gør sig til Haandlanger for Fagforeningspartiernes Kamp om Herredømmet over Organisationernes Medlemmer, tror jeg, at Det radikale Venstre har mistet enhver Eksistensberettigelse med Hensyn til demokratisk Politik og Frihedspolitik her i Landet. Men det kan være, at det kan absorberes af Socialdemokratiet; saa er den Sorg slukket for Partiets Medlemmer.

For Retsforbundets Vedkommende er Stillingen klar. Vi hævder, at Friheden er det eneste Grundlag, hvorpaa det enkelte Menneske er i Stand til at skabe sig en Eksistens i Overensstemmelse med dets Ønsker og med det Resultat, at det kan faa saa stor en Andel i Produktionens Udbytte, som dets Arbejdsindsats berettiger det til. Vi kræver økonomisk Frihed og mere end det, vi kræver den personlige Frihed, og vi staa over for Organisationerne, hvad enten det er Arbejder- eller Arbejdsgiverorganisationer, paa den Maade, at vi siger, at enhver kan melde sig ind i alle de Organisationer, han har Lyst og Raad til, og at Organisationerne inden for deres egne Rammer kan gebærde sig fuldstændig, som de vil, men der bør trækkes den ganske afgjorte Linie, at ingen skal kunne tvinges ind i en Organisation af noget Flertal eller Pres fra andre Sider. Den personlige Frihed maa hævdes, saaledes at det bliver en frivillig Ting for den enkelte, om han vil tilslutte sig en Organisation, og at det bliver en frivillig Ting for ham at forlade denne Organisation, den Dag den slaar ind paa Baner, han personlig ikke mener at kunne følge.

Derfor maa vi vende os imod ethvert Forsøg fra Regeringens Side paa at udbygge Organisationsvældet, ikke blot arbejdermæssigt, men ogsaa arbejds givermæssigt. Vi har ikke fra vor Side noget imod Branchedomstolene, hvis de afsiger Domme i Trætter og derved træffer Afgørelser, som deres Medlemmer frivilligt underkaster sig og frivilligt vil respektere. Men vi har i allerhøjste Grad noget imod, at disse forskellige Branchedomstole tiltager sig Magt til at idømme Straffe, som skal være gældende for de Personer, det gaar ud over, og uden at disse